Dosarul nr. 3-1355/2026
2-26067174-12-3-28052026

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

04 august 2026 mun. Chişinău

Judecătorul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, specializat în examinarea acțiunilor de contencios administrativ, Ina Pruteanu, examinând în procedură scrisă, în baza materialelor anexate la dosar, acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Silvia Stici împotriva Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică privind accesul la informație,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantei:

La 28 mai 2026, Silvia Stici s-a adresat instanței de contencios administrativ cu acțiune împotriva Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică privind accesul la informație.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, în temeiul art. 13 din Legea nr. 148 din 09.06.2023 privind accesul la informațiile de interes public și art. 11 din Legea nr. 174 din 21.09.2017 cu privire la energetică, la data de 14 mai 2026, a adresat Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică (ANRE) o cerere privind furnizarea informației de interes public referitoare la desemnarea unor persoane în funcții de conducere în cadrul ANRE, în opinia reclamantei contrar prevederilor legale.

Aceasta a susținut că cele invocate în răspunsul ANRE nu au temei legal, întrucât art. 78 din Codul muncii stipulează expres situațiile în care contractul individual de muncă poate fi suspendat la inițiativa părților, și anume situația prevăzută la lit. d), referitoare la ocuparea unei funcții elective în autoritățile publice, în organele sindicale sau în cele patronale. În acest context, reclamanta a făcut trimitere la art. 18 din Legea nr. 199 din 16.07.2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, care poate fi aplicat exclusiv cu respectarea strictă a prevederilor art. 78 din Codul muncii. Totodată, aceasta a menționat că Legea nr. 174 din 21.09.2017 cu privire la energetică nu conține reglementări în acest sens.

Suplimentar, reclamanta a menționat că, inițial, pe pagina web oficială a ANRE a fost publicată informația privind Anexa nr. 1 la Hotărârea ANRE nr. 409

din 30.06.2023, potrivit căreia numărul statelor de personal ale ANRE constituia 177 de unități. Totodată, a susținut că, numai după expedierea, la 14 mai 2026, a demersului privind accesul la informația de interes public, pe pagina web oficială a ANRE a fost modificată informația referitoare la statele de personal, fiind publicată Anexa nr. 1 la Hotărârea Consiliului de administrație al ANRE nr. 62 din 06.02.2026, potrivit căreia numărul acestora constituie 179 de unități.

Reclamanta a arătat că, prin hotărârea Consiliului de administrație al ANRE nr. 62 din 06.02.2026, statele de personal ale ANRE au fost completate cu doar două unități, de la 177 la 179. Totodată, în cadrul Departamentului juridic a fost redusă o funcție de execuție, respectiv funcția de consultant, invocându-se volumul mare de lucru, iar în locul acesteia a fost instituită o nouă funcție de conducere, respectiv funcția de șef adjunct al Departamentului juridic.

În opinia reclamantei, volumul mare de lucru nu se justifică prin reducerea unei funcții de execuție și înlocuirea acesteia cu o funcție de conducere. În aceste condiții, reclamanta a considerat că există motive pentru a presupune că situația potrivit căreia hotărârea Consiliului de administrație al ANRE nr. 62 din 06.02.2026, inclusiv modificările operate în statele de personal, nu exista până la data de 31 martie 2026, când s-a desfășurat concursul pentru funcția de director al ANRE.

Reclamanta a reiterat că, în contextul în care foarte multe hotărâri aprobate de ANRE nu pot fi accesate, există posibilitatea realizării unor manipulări, aprobări, modificări și completări ale acestora. Aceasta a invocat, de asemenea, lipsa unui sistem informațional integrat al resurselor umane, utilizat de toate instituțiile publice, inclusiv de ANRE, care să nu permită intervenții neautorizate asupra contractelor individuale de muncă sau efectuarea altor operațiuni nepermise și care să permită identificarea unor asemenea intervenții.

În acest context, reclamanta a susținut că există o bănuială rezonabilă cu privire la legalitatea ordinului emis contrar prevederilor legale privind suspendarea contractului individual de muncă, apreciind că acesta putea fi elaborat chiar și după desfășurarea concursului din 31 martie 2026.

Reclamanta a mai susținut că gestionarea eficientă a oricărui domeniu presupune aplicarea și implementarea unui management orientat spre aplatizarea structurii organizaționale, prin menținerea mai multor funcții de execuție, și nu de conducere, întrucât volumul de lucru este realizat în mare parte de către angajații care dețin funcții de execuție.

Aceasta a apreciat că un asemenea principiu nu este respectat în cadrul Departamentului juridic al ANRE, în condițiile existenței unui management defectuos al resurselor umane, structura acestuia fiind formată din 11 funcții de execuție și 5 funcții de conducere.

Prin urmare, reclamanta a susținut că ANRE urma să respecte cu strictețe cadrul legal, inclusiv reglementările legale elaborate, implicit cele destinate întreprinderilor energetice reglementate, în special principiul „cheltuieli minime, eficiență maximă”.

Referitor la susținerea potrivit căreia pentru funcția de șef adjunct al Departamentului juridic nu au fost suportate cheltuieli suplimentare, reclamanta a considerat această abordare ca fiind eronată. Aceasta a menționat că funcția de șef adjunct al Departamentului juridic este remunerată în mod similar cu funcția de șef al Departamentului juridic, existând diferențe foarte mici în conformitate cu grila de salarizare, în timp ce funcția de consultant, pretins redusă, are o remunerare cu mult mai mică.

Totodată, reclamanta a menționat că versiunea în limba engleză a site-ului ANRE conține în continuare Anexa nr. 1 la hotărârea ANRE nr. 409 din 30.06.2023, hotărâre care, potrivit susținerilor acesteia, era inițial publicată și în versiunea în limba română, până la adresarea demersului oficial.

Suplimentar, reclamanta a comunicat că ambele hotărâri privind statele de personal nu puteau fi identificate sau accesate pe pagina web oficială a ANRE și nici în Registrul de stat al actelor juridice, situație care, în opinia acesteia, se extindea și asupra altor informații de interes public.

Aceasta a susținut că ANRE urma să asigure transparența informațiilor de interes public prin intermediul paginii sale web oficiale, în conformitate cu art. 15 din Legea nr. 239-XVI din 13.11.2008 privind transparența în procesul decizional și art. 10 din Legea nr. 148 din 09.06.2023 privind accesul la informațiile de interes public, însă această obligație nu a fost îndeplinită, în special în ceea ce privește informațiile referitoare la structura organizatorică, bugetul autorității publice, numărul angajaților, obiectivele, domeniile de competență și funcțiile acesteia, precum și actele normative care reglementează organizarea și funcționarea autorității publice.

Prin urmare, reclamanta a susținut că, în contextul lipsei temeiului legal pentru aplicarea instituției suspendării contractului individual de muncă, în conformitate cu hotărârea Consiliului de administrație al ANRE nr. 743 din 01.12.2023 privind aprobarea Regulamentului privind angajarea personalului ANRE, Legea nr. 82 din 25.05.2017 privind integritatea și alte prevederi legale naționale și comunitare, doamna Șpac urma să participe la un concurs public organizat de ANRE pentru ocuparea funcției de șef al Departamentului juridic, în cazul în care această funcție era vacantă.

Reclamanta a precizat că funcția de consultant nu trebuia redusă în contextul invocării existenței unui volum mare de lucru și că, în locul acesteia, nu trebuia instituită, în mod nejustificat, funcția de șef adjunct al aceluiași departament.

Totodată, reclamanta a făcut referire la art. 21 din hotărârea ANRE nr. 452 din 29.11.2019 cu privire la aprobarea Regulamentului intern al ANRE, susținând că angajarea personalului în cadrul ANRE se efectuează în baza unui concurs public, în conformitate cu Regulamentul privind angajarea personalului ANRE și cu acordul unui membru al Consiliului de administrație.

În continuare, reclamanta a făcut trimitere la principiul egalității tuturor persoanelor în fața legii și a autorităților publice, precum și respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În susținerea celor expuse, reclamanta a invocat art. 11 și art. 8 alin. (7) din Legea nr. 174 din 21.09.2017 cu privire la energetică, precum și pct. 34 din Directiva 2009/72/CE și pct. 30 din Directiva 2009/73/CE, cu referire la mecanismul controlului judiciar față de ANRE.

De asemenea, reclamanta a menționat prevederile Convenției Europene a Drepturilor Omului, respectiv art. 6 § 1, art. 13 și art. 17, precum și prevederile Directivei 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011, inclusiv pct. 56 și art. 23.

Reclamanta a făcut referire și la art. 16, art. 20 și art. 53 din Constituția Republicii Moldova, cu privire la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, accesul la justiție și dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Totodată, reclamanta a invocat art. 5 din Codul de procedură civilă privind accesul liber la justiție, precum și art. 5 alin. (5) din Legea nr. 461 din 30.07.2001 privind piața produselor petroliere.

De asemenea, aceasta a făcut referire la art. 41 alin. (1) din Legea nr. 105 din 13.03.2003 privind protecția consumatorilor, precum și la art. 25 din Legea nr. 148 din 09.06.2023 privind accesul la informațiile de interes public și art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ.

Reclamanta a solicitat anularea, în temeiul art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, a actului administrativ individual emis de ANRE, respectiv Ordinul nr. 109-p din 27.02.2020 privind suspendarea contractului individual de muncă al doamnei V. Șpac; anularea, în temeiul art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, a actului administrativ individual emis de ANRE, respectiv Ordinul nr. 70-p din 11 mai 2026 privind reîncadrarea în câmpul muncii a doamnei V. Șpac; atragerea la răspundere a fostului director general, V. Untilă, și a actualului director general, A. Țaran, pentru semnarea, contrar prevederilor legale, a actelor administrative individuale privind suspendarea contractului individual de muncă, respectiv, reîncadrarea doamnei V. Șpac, precum și pentru transferul doamnei N. Băieșu Savca la funcția de șef adjunct al Departamentului; atragerea la răspundere a șefei resurse umane a ANRE, Irina Nicolaiev, pentru întocmirea, contrar prevederilor legale, a ordinelor privind suspendarea, reîncadrarea și transferul; lichidarea funcției de șef adjunct al Departamentului juridic al ANRE; sancționarea

ANRE pentru nepublicarea informației de interes public; sancționarea ANRE pentru netransmiterea răspunsului în termen către reclamantă, în calitate de solicitantă a informației de interes public, reclamanta fiind nevoită să solicite răspunsul de la Comisia parlamentară pentru economie, buget și finanțe; dispunerea publicării de către ANRE, pe pagina web oficială, a informației de interes public, în conformitate cu Legea nr. 148 din 09.06.2023 privind accesul la informațiile de interes public, Legea nr. 239-XVI din 13.11.2008 privind transparența în procesul decizional și alte prevederi legale.

Obiecțiile pârâtei:

La 22 iunie 2026, Agenția Națională pentru Reglementare în Energetică a depus referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintate de Silvia Stici ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca neîntemeiată.

În susținerea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a invocat lipsa unui drept subiectiv vătămat și a interesului legitim procesual al reclamantei, prin prisma art. 17 din Codul administrativ și a susținut că dreptul la acțiune în contencios administrativ aparține persoanei care se consideră vătămată într-un drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Autoritatea publică pârâtă a menționat că, în cererea de chemare în judecată, reclamanta nu a indicat un drept subiectiv propriu sau un interes legitim personal care să fi fost afectat prin actele contestate și nici nu a explicat în ce mod Ordinul nr. 109-p din 27.02.2020, Ordinul nr. 70-p din 11.05.2026 sau actele privind structura organizatorică a ANRE ar fi produs o vătămare directă a drepturilor sale.

ANRE a susținut că argumentele reclamantei vizează exclusiv pretinse încălcări ale legislației referitoare la organizarea activității ANRE, gestionarea resurselor umane și aprobarea structurii organizatorice a instituției, aspecte care nu echivalează cu existența unei vătămări a unui drept individual propriu.

În acest sens, autoritatea publică pârâtă a arătat că controlul general al legalității activității unei autorități publice nu poate fi realizat prin intermediul acțiunii în contencios administrativ promovate de o persoană care nu justifică existența unui drept subiectiv sau a unui interes legitim propriu afectat.

Totodată, ANRE a menționat că reclamanta nu a pretins și nu a demonstrat că ar fi avut vocație juridică pentru ocuparea funcției respective, că ar fi intenționat să participe la un eventual concurs sau că i-ar fi fost restrâns accesul la o funcție vacantă. Prin urmare, autoritatea publică pârâtă consideră că pretinsa neorganizare a unui concurs nu poate fundamenta existența unei vătămări personale și directe a drepturilor reclamantei.

În concluzie, ANRE a susținut că reclamanta nu întrunește condițiile prevăzute de art. 17 și art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ privind justificarea unui drept vătămat, fapt care constituie, în opinia autorității publice pârâte, temei pentru declararea acțiunii ca fiind inadmisibilă.

ANRE a susținut că pretenția privind contestarea scrisorii nr. 06-01/3269 din 20 mai 2026, prin care a fost oferit răspuns la solicitarea de acces la informații, este nefondată și inadmisibilă.

Autoritatea publică pârâtă a menționat că, potrivit art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ urma să fie respectată procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege. ANRE a susținut că reclamanta Silvia Stici nu a respectat această procedură. În acest context, autoritatea publică pârâtă a invocat art. 207 alin. (2) lit. e), f) și g) din Codul administrativ.

ANRE a mai susținut că, deși din denumirea acțiunii rezulta că reclamanta pretinde anularea răspunsului ANRE nr. 06-01/3269 din 20 mai 2026, în conținutul acțiunii nu au fost prezentate argumente plauzibile și concludente și nici nu a fost formulată o pretenție cu privire la ilegalitatea acestui răspuns.

Mai mult, autoritatea publică pârâtă a susținut că răspunsul ANRE nr. 06-01/3269 din 20 mai 2026 nu produce, în sine, efecte juridice nemijlocite prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public și, prin urmare, nu reprezintă un act administrativ individual în sensul art. 10 din Codul administrativ și nu poate constitui obiect al acțiunii în contencios administrativ.

În acest sens, ANRE a reiterat prevederile art. 207 alin. (2) lit. e), f) și g) din Codul administrativ și a făcut referire la art. 17 din același cod, cu privire la noțiunea de drept vătămat.

Autoritatea publică pârâtă a precizat că, la 14 mai 2026, la ANRE a parvenit solicitarea de informații înaintată de Silvia Stici în temeiul Legii nr. 148 din 09.06.2023 privind accesul la informațiile de interes public, adresată ANRE și Comisiei Economie, Buget și Finanțe a Parlamentului Republicii Moldova.

Potrivit ANRE, prin solicitarea respectivă, reclamanta a cerut comunicarea informației privind temeiul legal al desemnării doamnei Violina Șpac în funcția de șef al Departamentului juridic al ANRE, considerând că, în conformitate cu hotărârea Consiliului de administrație al ANRE nr. 743 din 01.12.2023 privind aprobarea Regulamentului privind angajarea personalului ANRE, Legea nr. 82 din 25.05.2017 privind integritatea și alte prevederi legale, urma să fie organizat, în condiții transparente și obiective, un concurs public pentru funcția de șef al Departamentului juridic.

De asemenea, ANRE a menționat că, prin demersul respectiv, reclamanta a solicitat să i se comunice dacă prin hotărârea ANRE nr. 409 din 30.06.2023 a fost aprobată funcția de șef adjunct al Departamentului juridic al ANRE, dacă aceasta a

fost inclusă în organigramă și dacă în bugetul ANRE pentru anul respectiv au fost prevăzute cheltuieli pentru remunerarea funcției nou create de șef adjunct al Departamentului juridic al ANRE.

Autoritatea publică pârâtă a precizat că solicitarea a fost înregistrată la ANRE în registrul de evidență e-Cancelarie, la data de 14 mai 2026, la categoria „Solicitări de informații".

ANRE a susținut că, în termenul prevăzut de art. 19 alin. (1) din Legea nr. 148 din 09.06.2023 privind accesul la informațiile de interes public, prin scrisoarea nr. 06-01/3269 din 20 mai 2026, a răspuns la toate întrebările formulate de Silvia Stici, atât la adresa solicitantei, cât și în adresa Comisiei economie, buget și finanțe a Parlamentului Republicii Moldova.

În răspunsul formulat, ANRE a comunicat că reîncadrarea dnei Violina Șpac în funcția de șef al Departamentului juridic al ANRE a fost efectuată în temeiul art. 18 alin. (2) din Legea nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică.

Totodată, autoritatea publică pârâtă a făcut referire la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 199 din 16.07.2010, privind suspendarea contractului de muncă sau, după caz, a raportului de serviciu al demnitarului la locul de muncă precedent pe perioada exercitării mandatului, precum și la art. 18 alin. (2) din aceeași lege, privind reîncadrarea demnitarului, după încetarea mandatului, la locul de muncă precedent sau, în condițiile prevăzute de lege, la un loc de muncă echivalent.

ANRE a susținut că pretențiile privind anularea ordinelor cu privire la personal, inclusiv a Ordinului nr. 109-p din 27 februarie 2020 privind suspendarea contractului individual de muncă și a Ordinului nr. 70-p din 11 mai 2026 privind reîncadrarea în câmpul muncii a dnei V. Șpac, sunt nefondate și inadmisibile prin prisma acțiunii în contencios administrativ.

Cu referire la inadmisibilitatea acțiunii, autoritatea publică pârâtă a menționat că ordinele cu privire la personal ale ANRE sunt întemeiate exclusiv pe prevederile Codului muncii, nu constituie acte administrative individuale și nu sunt reglementate de Codul administrativ. ANRE a precizat că angajații săi activează în baza contractelor individuale de muncă, nu au statut de funcționari publici și nu se află sub incidența Legii nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

În continuare, ANRE a susținut că acțiunile privind contestarea ordinelor cu privire la personal urmează să fie examinate în temeiul prevederilor Codului muncii.

În acest sens, autoritatea publică pârâtă a făcut referire la art. 354 lit. b) din Codul muncii, menționând că executarea, modificarea și suspendarea contractului individual de muncă constituie litigii individuale de muncă.

Prin urmare, ANRE a susținut că divergențele privind executarea și suspendarea contractului individual de muncă constituie litigii de muncă și nu țin de competența instanței de contencios administrativ. Totodată, a menționat că, prin prisma art. 354 din Codul muncii, litigiile de muncă presupun divergențe între salariat și angajator, însă reclamanta nu are, în raporturile contractuale de muncă contestate, calitatea nici de salariat și nici de angajator. În consecință, ANRE a considerat că pretențiile au fost înaintate de o persoană care nu are calitatea necesară în acest sens.

Astfel, autoritatea publică pârâtă a apreciat că argumentele reclamantei întemeiate pe art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ sunt inadmisibile, eronate și nefondate.

Cu titlu de precizare, ANRE a menționat că dna Violina Șpac, anterior căsătoriei purtând numele Varatic, a fost angajată prin concurs public în cadrul ANRE, conform Ordinului ANRE nr. 45-c din 30 mai 2011. Ulterior, prin Ordinul ANRE nr. 265c din 22 septembrie 2014 cu privire la modificarea contractului individual de muncă, aceasta fusese transferată în funcția de șef al Departamentului juridic.

ANRE a menționat că, la data de 27 februarie 2020, în temeiul art. 10 din Legea nr. 174/2017 cu privire la energetică, dna Violina Șpac a fost desemnată în funcția de director al Consiliului de administrație pentru un mandat de șase ani, prin Hotărârea Parlamentului nr. 34 din 27.02.2020, publicată în Monitorul Oficial nr. 75-83 din 13.03.2020.

În acest sens, autoritatea publică pârâtă a făcut referire la art. 9 alin. (2) din Legea nr. 174/2017 cu privire la energetică, potrivit căruia directorii Consiliului de administrație beneficiază de drepturile, privilegiile și garanțiile conferite prin această lege și prin Legea nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică.

În continuare, ANRE a invocat art. 18 alin. (1) din Legea nr. 199/2010 și a menționat că, în temeiul acestei prevederi, prin Ordinul Directorului general al ANRE nr. 109-p din 27 februarie 2020, contractul individual de muncă al dnei Violina Șpac aferent funcției de șef al Departamentului juridic și protecția consumatorilor a fost suspendat pentru perioada exercitării mandatului de director al Consiliului de administrație al ANRE.

Ulterior, prin Hotărârea Parlamentului nr. 81 din 07.05.2026, s-a constatat încetarea mandatului de director al Consiliului de administrație al ANRE al dnei Violina Șpac, în legătură cu expirarea mandatului, hotărârea fiind publicată în Monitorul Oficial nr. 206-209 din 14.04.2026.

Prin urmare, în temeiul art. 18 alin. (2) din Legea nr. 199/2010, prin Ordinul nr. 70-p din 11.05.2026, dna Violina Șpac a fost reîncadrată în funcția de șef al Departamentului juridic.

Astfel, ANRE a susținut că, în speță, nu a avut loc ocuparea unei funcții vacante prin angajare nouă, ci reluarea raporturilor de muncă suspendate anterior, în condițiile prevăzute de lege.

În acest context, autoritatea publică pârâtă a considerat că procedura concursului public invocată în solicitare nu era aplicabilă raporturilor juridice reglementate de art. 18 din Legea nr. 199/2010, întrucât reîncadrarea după încetarea mandatului constituie o garanție legală acordată persoanei cu funcție de demnitate publică și nu o modalitate de ocupare prin concurs a unei funcții vacante.

Totodată, ANRE a făcut referire la art. 18 alin. (3) din Legea nr. 199/2010, menționând că suplinirea funcției pe perioada exercitării mandatului de demnitate publică are caracter temporar și încetează odată cu revenirea titularului funcției.

Potrivit ANRE, în acțiunea înaintată, reclamantaa a interpretat eronat prevederile legale atunci când a afirmat că răspunsul ANRE nu are temei legal, raportând suspendarea contractului individual de muncă la situațiile prevăzute de art. 78 din Codul muncii.

Autoritatea publică pârâtă a susținut că aceste argumente sunt combătute prin prevederile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 174 din 21.09.2017 cu privire la energetică, care fac aplicabile directorilor Consiliului de administrație drepturile, privilegiile și garanțiile prevăzute de Legea nr. 199 din 16.07.2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică.

În concluzie, ANRE a susținut că reîncadrarea dnei Violina Șpac în funcția de șef al Departamentului juridic a fost realizată în strictă conformitate cu prevederile cadrului legal în vigoare.

Cu referire la pretențiile nr. 3 și nr. 4, prin care reclamanta a solicitat atragerea la răspundere a fostului director general, Veaceslav Untilă, și a actualului director general, Alexei Țaran, pentru semnarea, contrar prevederilor legale, a actelor privind suspendarea contractului individual de muncă, reîncadrarea dnei V. Șpac și transferul dnei N. Băieșu Savca la funcția de șef adjunct al Departamentului, ANRE consideră aceste pretenții declarative și neîntemeiate, invocând prevederile art. 9 alin. (9) lit. c) și d) din Legea nr. 174 din 21.09.2017 cu privire la energetică.

În acest context, ANRE a susținut că ex-directorul general Veaceslav Untilă și actualul director general Alexei Țaran au acționat în strictă conformitate cu art. 9 din Legea nr. 174 din 21.09.2017 cu privire la energetică, Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr. 334 din 14.12.2018, precum și cu celelalte acte normative aplicabile.

Totodată, autoritatea publică pârâtă a menționat că reclamanta a solicitat atragerea la răspundere a persoanelor respective pentru semnarea, contrar prevederilor legale, a actelor privind suspendarea contractului individual de muncă,

reîncadrarea dnei Violina Șpac și transferul dnei N. Băieșu-Savca, însă nu a indicat care anume norme legale ar fi fost încălcate de Veaceslav Untilă și Alexei Țaran la semnarea ordinelor menționate.

ANRE a făcut referire la art. 93 alin. (1) din Codul administrativ și art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, privind obligația părților de a dovedi circumstanțele invocate drept temei al pretențiilor și obiecțiilor.

Mai mult, autoritatea publică pârâtă a invocat art. 10 și art. 11 din Legea nr. 174 din 21.09.2017 cu privire la energetică, precum și pct. 6, pct. 17 și pct. 22 din Regulamentul de organizare și funcționare a ANRE, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr. 334/2018, menționând că Agenția se afla sub control parlamentar, exercitat în modul și în limitele stabilite de lege. În acest context, ANRE a susținut că, la constatarea unor abateri grave în activitatea directorilor ANRE, aceștia pot fi revocați din funcția deținută.

ANRE a mai indicat că solicitările privind obligarea autorității la aplicarea unor sancțiuni disciplinare față de anumite persoane cu funcții de conducere excedă competenței instanței de contencios administrativ. Potrivit autorității publice pârâte, răspunderea disciplinară constituie un raport juridic distinct, reglementat de legislația muncii și de normele speciale aplicabile personalului ANRE, iar constatarea existenței unei abateri disciplinare și aplicarea eventualelor sancțiuni țin de competența angajatorului și a organelor abilitate de lege.

În consecință, ANRE a susținut că, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) și f) din Codul administrativ, pretențiile respective urmează a fi declarate inadmisibile.

Cu referire la pretenția nr. 5, prin care reclamanta a solicitat lichidarea funcției de șef adjunct al Departamentului juridic al ANRE, autoritatea publică pârâtă a invocat inadmisibilitatea și netemeinicia acesteia. Suplimentar a menționat că, potrivit art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ urma să fie respectată procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege. În cazul pretenției nr. 5, reclamanta nu a respectat procedura prealabilă prevăzută de această normă.

De asemenea, autoritatea publică pârâtă a susținut că reclamanta nu a indicat, prin prisma prevederilor Codului administrativ, care drept al acesteia a fost încălcat de ANRE prin emiterea hotărârii nr. 323 din 08.05.2026 privind modificarea hotărârii Consiliului de administrație nr. 62 din 06.02.2026 cu privire la aprobarea structurii organizatorice și a statelor de personal, prin care a fost prevăzută crearea funcției de șef adjunct al Departamentului juridic.

ANRE a menționat că competența privind stabilirea statelor de personal ale Agenției aparține Consiliului de administrație al ANRE, prerogativă stabilită prin art. 9 alin. (5) lit. c) și d) din Legea nr. 174 din 21.09.2017 cu privire la energetică. Prevederi similare, potrivit autorității publice pârâte, sunt stabilite la pct. 25 din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale pentru

Reglementare în Energetică, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr. 334 din 14.12.2018.

ANRE a precizat că Legea nr. 174 din 21.09.2017 cu privire la energetică reprezintă legea organică ce stabilește cadrul juridic pentru organizarea și desfășurarea activităților în sectoarele energeticii și instituirea condițiilor de bază necesare pentru asigurarea independenței autorității de reglementare. În acest context, autoritatea publică pârâtă a invocat art. 8 alin. (4)-(8) din Legea nr. 174 din 21.09.2017.

ANRE a menționat că Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției a fost aprobat de Parlament prin Hotărârea Parlamentului nr. 334 din 14.12.2018, astfel, și a făcut referire la pct. 5, pct. 8 și pct. 25 lit. a) din Regulament.

Autoritatea publică pârâtă a susținut că Consiliul de administrație al ANRE are competența exclusivă de a aproba structura organizatorică, statele de personal, funcțiile, competențele, modul de remunerare a personalului și condițiile de muncă ale Agenției și este responsabil față de Parlamentul Republicii Moldova pentru buna organizare a activității și funcționarea ANRE, fără influențe din exterior.

ANRE a menționat că, în strictă conformitate cu art. 9 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 174 din 21.09.2017 cu privire la energetică și pct. 25 lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare a ANRE, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr. 334 din 14.12.2018, Consiliul de administrație al ANRE a emis hotărârea nr. 323 din 08.05.2026 privind modificarea hotărârii Consiliului de administrație nr. 62 din 06.02.2026 cu privire la aprobarea structurii organizatorice și a statelor de personal.

Astfel, funcția de șef adjunct al Departamentului juridic a fost instituită prin modificarea statelor de personal aprobate de Consiliul de administrație al ANRE, în conformitate cu competențele prevăzute de art. 9 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 174 din 21.09.2017 cu privire la energetică și pct. 25 lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare a ANRE.

ANRE a menționat că instituirea funcției respective a fost fundamentată prin Nota informativă privind modificarea statelor de personal, fiind justificată prin creșterea semnificativă a volumului de activitate al Departamentului juridic, majorarea numărului de proceduri administrative complexe, creșterea numărului de dosare judiciare și cauze contravenționale, volumul sporit de acte normative supuse expertizării și avizării și necesitatea consolidării capacității manageriale a subdiviziunii. Potrivit autorității publice pârâte, această constatare a fost consolidată prin analiza activității funcției de șef al Departamentului juridic, care denotă o creștere constantă a volumului de atribuții și sarcini în anul 2025.

ANRE a prezentat o analiză sumară a volumului de sarcini atribuite spre verificare și coordonare șefului Departamentului juridic în anul precedent, respectiv: 7031 documente în examinare, fiecare verificat și coordonat de șeful

Departamentului; 870 proiecte de hotărâri supuse aprobării Consiliului de administrație al ANRE, comparativ cu 784 în anul 2024; 256 dosare de eliberare, reperfectare sau retragere a licențelor în sectoarele reglementate; 22 de dosare de eliberare a autorizațiilor în sectoarele reglementate; 197 de cauze judiciare, cu verificarea și coordonarea referințelor, concluziilor și pledoariilor; 473 de cauze contravenționale, cu verificarea materialelor și acțiunilor agenților constatatori; aproximativ 73 de proiecte de acte normative elaborate de alte autorități publice, pentru care fuseseră formulate propuneri și recomandări conform procedurii prevăzute de Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative, toate fiind verificate și coordonate de șeful Departamentului juridic; precum și 146 de solicitări de acces la informațiile de interes public, în conformitate cu Legea nr. 148/2023.

Totodată, ANRE a menționat că activitatea juridică a șefului Departamentului juridic în cadrul ANRE implică acordarea asistenței de specialitate atât subdiviziunilor ANRE, cât și persoanelor interesate, inclusiv titularilor de licențe și altor entități publice și private, cu privire la aplicabilitatea cadrului normativ în vigoare în procesul activității de reglementare.

Astfel, din analiza sumară a activității șefului Departamentului juridic, ANRE a susținut că rezultă atribuirea și realizarea unui volum esențial de sarcini, care necesită implicarea și respectarea termenelor de executare, fapt ce face dificilă gestionarea volumului respectiv de sarcini.

Totodată, autoritatea publică pârâtă a menționat că funcția de șef adjunct al Departamentului juridic nu a fost creată prin majorarea efectivului-limită al ANRE și nici prin alocarea unor surse financiare suplimentare. Conform notei informative aprobate, funcția respectivă a fost instituită prin reducerea unei funcții existente de consultant din cadrul Secției asistență juridică și reprezentare a aceluiași departament, iar efectivul-limită al ANRE a rămas neschimbat, constituind în continuare 179 de unități.

De asemenea, ANRE a precizat că cheltuielile aferente funcției au fost prevăzute în limitele bugetului aprobat pentru anul 2026 și urmau să fie acoperite din economiile realizate la capitolul „remunerarea muncii”, fără necesitatea alocării unor resurse financiare suplimentare.

În concluzie, autoritatea publică pârâtă a susținut că instituirea funcției de șef adjunct al Departamentului juridic a fost realizată în conformitate cu prevederile cadrului normativ aplicabil și în limitele competențelor legale ale Agenției.

ANRE a mai susținut că pretinsa oportunitate sau necesitate a existenței unei anumite funcții în cadrul structurii organizatorice a ANRE nu poate face obiectul controlului de legalitate solicitat de reclamantă, întrucât legea atribuie în mod expres Consiliului de administrație competența de aprobare a structurii organizatorice și a statelor de personal ale Agenției.

În acest sens, autoritatea publică pârâtă consideră că instanța de contencios administrativ nu poate substitui autoritatea competentă în exercitarea atribuțiilor sale de organizare internă și nici nu poate cenzura opțiunile manageriale adoptate în limitele competențelor conferite de lege, în lipsa demonstrării unei încălcări concrete a normelor legale.

ANRE a susținut că pretenția reclamantei privind sancționarea autorității pentru nepublicarea informației de interes public este nefondată și neîntemeiată.

Astfel, în susținerea poziției sale a făcut referire la art. 10 alin. (1) lit. a), o) și p), art. 11 alin. (1), art. 28 lit. a) și art. 29 alin. (1), (2), (3), (4) lit. a), (5) și (6) din Legea nr. 148 din 09.06.2023 privind accesul la informațiile de interes public.

Referitor la argumentele reclamantei privind modificarea informației de pe pagina web a ANRE după adresarea solicitării din 14 mai 2026, autoritatea a arătat că acestea reprezintă o interpretare eronată, lipsită de suport juridic și probatoriu.

ANRE a susținut că își îndeplinește obligația de publicare a informațiilor privind structura organizatorică și bugetul, precum și a datelor despre angajați, prin actualizarea paginii web oficiale la fiecare angajare, transfer, promovare, concediere sau demisie. Respectiv, informațiile privind angajații, funcțiile și subdiviziunile în care aceștia activează pot fi verificate pe pagina oficială a ANRE, la rubrica „Despre ANRE/Organigrama”.

Cu privire la hotărârea Consiliului de administrație al ANRE nr. 409 din 30.06.2023 și hotărârea Consiliului de administrație al ANRE nr. 62 din 06.02.2026, ANRE a precizat că prin acestea au fost aprobate două funcții, fără modificarea structurii organizatorice. În acest sens, autoritatea a considerat că, prin prisma art. 10 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 148/2023, nu era necesară o actualizare a structurii organizatorice, întrucât aceasta nu a fost modificată, fiind operate modificări doar în interiorul subdiviziunilor existente.

Astfel, informația privind aprobarea statelor de personal prin hotărârea Consiliului de administrație nr. 62 din 06.02.2026 a fost actualizată pe pagina web oficială nu ca urmare a solicitării reclamantei, ci în scopul asigurării transparenței activității autorității. Totodată, a menționat că organigrama aprobată prin hotărârea Consiliului de administrație nr. 409 din 30.06.2023 a fost publicată pe pagina web oficială la 05.07.2023, cu respectarea termenului prevăzut de art. 11 alin. (1) din Legea nr. 148 din 09.06.2023.

În ceea ce privește susținerile reclamantei referitoare la instituirea celor două funcții, ANRE a reiterat că, potrivit art. 9 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 174 din 21.09.2017 cu privire la energetică și pct. 25 lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare a ANRE, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr. 334 din 14.12.2018, Consiliul de administrație al ANRE deține competența de a aproba structura organizatorică, statele de personal, funcțiile, competențele și modul de remunerare a personalului Agenției.

Referitor la afirmațiile reclamantei privind presupusele manipulări ale hotărârilor și actelor privind personalul ANRE, autoritatea le-a respins ca fiind declarative și lipsite de suport juridic și probatoriu. În acest sens, ANRE a invocat art. 93 alin. (1) din Codul administrativ și art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, referitoare la obligația părților de a dovedi circumstanțele invocate în susținerea pretențiilor și obiecțiilor. ANRE a mai precizat că ordinul nr. 109-p din 27.02.2020, privind intrarea în exercițiul funcției și suspendarea din funcția deținută anterior de doamna Violina Șpac, a fost predat, cusut și păstrat în arhiva ANRE, fapt pe care autoritatea l-a considerat de natură să excludă eventualele manipulări invocate de reclamantă. Acest fapt a fost confirmat, potrivit ANRE, și prin procesul-verbal al Comisiei de expertiză și control a Arhivei Naționale a Moldovei nr. 15/8-6 din 17 octombrie 2024. Respectiv, pretenția reclamantei privind sancționarea autorității pentru netransmiterea răspunsului în termen este nefondată și neîntemeiată.

Autoritatea a invocat art. 19 alin. (1) din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public și a menționat că solicitarea reclamantei Silvia Stici a fost înregistrată la data de 14 mai 2026, cu nr. 10707, iar prin scrisoarea nr. 06-01/3269 din 20 mai 2026 autoritatea a furnizat răspunsul la solicitare, acesta fiind remis atât reclamantei, cât și Comisiei pentru Economie, Buget și Finanțe a Parlamentului Republicii Moldova. Prin urmare, ANRE a susținut că răspunsul a fost furnizat în interiorul termenului legal.

Autoritatea a precizat că, în răspunsul formulat, a fost indicată adresa de e-mail a reclamantei *****, la care urma să fie transmis răspunsul, fapt care, în opinia ANRE, demonstrează că nu există intenția de a încălca dreptul acesteia la informații de interes public sau de a ascunde informații.

ANRE a făcut referire și la art. 20 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 148 din 09.06.2023 privind comunicarea informațiilor de interes public în formă electronică și transmiterea acestora prin poșta electronică, explicând că, din neatenția angajatului Secției secretariat responsabil de remiterea răspunsului după semnare, adresa de e-mail a reclamantei a fost indicată eronat, fiind omise cifrele „22” din adresa comunicată de aceasta. Potrivit ANRE, această eroare tehnică a determinat faptul că reclamanta nu a recepționat răspunsul și este confirmată prin extrasul din poșta electronică.

Suplimentar s-a făcut trimitere la art. 26 alin. (4) și la art. 28 din Legea nr. 148/2023. Astfel, ANRE a susținut că situația invocată de reclamantă nu se încadrează în niciunul dintre temeiurile prevăzute la art. 28 din Legea nr. 148/2023, motiv pentru care nu există temei juridic pentru sancționarea autorității.

ANRE a susținut că pretenția reclamantei privind obligarea autorității la publicarea pe pagina web oficială a informației de interes public are un caracter declarativ și neîntemeiat. Potrivit autorității, reclamanta susține că ANRE a

publicat informația privind statele de personal după înaintarea solicitării din 14 mai 2026. Prin urmare, la momentul recepționării răspunsului ANRE nr. 06-01/3269 din 20 mai 2026 și al înaintării acțiunii, informația invocată era deja publicată pe pagina web oficială a autorității. Pe de altă parte, reclamanta a solicitat obligarea autorității la publicarea informației de interes public, fără a indica în concret care dintre informațiile prevăzute de Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public și Legea nr. 239/2008 privind transparența în procesul decizional nu au fost publicate de ANRE.

În acest context, autoritatea a invocat art. 93 alin. (1) din Codul administrativ și art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, referitoare la obligația fiecărei părți de a dovedi circumstanțele invocate în susținerea pretențiilor și obiecțiilor.

În concluzie, ANRE a susținut că reclamanta nu a indicat și nu a argumentat care drept sau libertate prevăzută de lege i-ar fi fost încălcată prin scrisoarea ANRE nr. 06-01/3269 din 20 mai 2026, despre care autoritatea a afirmat că nu constituie act administrativ în sensul Codului administrativ. Totodată, ANRE a susținut că reclamanta nu a respectat procedura prealabilă prevăzută de lege, iar pretențiile privind anularea ordinelor ANRE cu privire la personal și cele privind sancționarea autorității nu se supun examinării în procedura contenciosului administrativ.

În acest sens, ANRE a invocat art. 17, art. 207 alin. (2) lit. e), f) și g), art. 208 alin. (1) și art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ și a solicitat instanței să declare inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ înaintată de Silvia Stici, în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e), f) și g) din Codul administrativ; în subsidiar, în cazul respingerii excepțiilor de inadmisibilitate, să respingă integral acțiunea și toate pretențiile formulate de reclamanta Silvia Stici, ca fiind neîntemeiate.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ

Studiind acțiunea și înscrisurile anexate la actele cauzei, instanța de judecată apreciază cererea de chemare în judecată, *în partea pretențiilor cu privire la accesul la informație*, ca fiind admisibilă, aceasta urmând a fi admisă spre examinare în fond din următoarele considerente.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Judecătorul reține că, obiectul acțiunii ține de drepturile persoanei de a avea acces la informație. Astfel, Silvia Stcici prin acțiunea înaintată invocă încălcarea dreptului său de a avea acces la informație de interes public.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Conform art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Conform art. 25 alin. (1) din Legea privind accesul la informații de interes public nr. 148 din 09 iunie 2023 (în vigoare din 08.01.2024), orice persoană care revendică dreptul de acces la informațiile de interes public poate contesta în instanța de judecată orice acțiune sau inacțiune a furnizorilor de informații prin care s-au încălcat prevederile prezentei legi.

(2) Contestarea acțiunilor sau inacțiunilor furnizorilor de informații se realizează prin depunerea unei acțiuni în contencios administrativ, care se înaintează și se examinează în conformitate cu prevederile Codului administrativ, *fără respectarea procedurii prealabile, cu excepțiile și completările stabilite de prezenta lege. În partea ce ține de procedura contenciosului administrativ, toți furnizorii de informații sunt asimilați autorităților publice.*

În acest sens, cu referire la circumstanțele reținute supra, instanța de judecată concluzionează că *respectarea procedurii prealabile, la caz nu se impune.*

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Totodată, conform art. 25 alin. (3) din Legea privind accesul la informații de interes public nr. 148 din 09 iunie 2023 (în vigoare din 08.01.2024), *acţiunea în contencios administrativ se înaintează în decurs de 30 de zile de la data comunicării răspunsului furnizorului de informaţii.* Dacă furnizorul de informaţii nu soluţionează cererea în termenul prevăzut la art. 19, acţiunea în contencios administrativ poate fi înaintată în decursul unui an de la data expirării termenului.

Așa cum a fost statuat supra, cererea reclamantei privind accesul la informații de interes public a fost depusă la 14 mai 2026, răspunsul autorității publice pârâte datează cu 20 mai 2026, iar acțiunea în instanța de judecată a fost depusă la 28 mai 2026.

Cu referire la pretențiile reclamantei privind anularea ordinului Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică nr. 109-p din 27 februarie 2020; anularea ordinului Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică nr. 70-p din 11 mai 2026; atragerea la răspundere a fostului și actualului director al Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică, precum și a șefei Direcției resurse umane; lichidarea funcției de șef-adjunct al Departamentului juridic al Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică, instanța consideră că acestea urmează a fi declarate inadmisibile în temeiul prevederilor art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

Din conținutul art. 17 din Codul administrativ, rezultă că, pentru a justifica admisibilitatea unei acțiuni în contencios administrativ, nu este suficient ca reclamantul să invoce pretinsa ilegalitate a activității unei autorități publice, ci este necesar să revendice încălcarea unui drept propriu, recunoscut de lege, asupra căruia activitatea administrativă contestată să producă o atingere efectivă. Prin urmare, controlul judecătoresc exercitat în cadrul contenciosului administrativ nu constituie un mecanism general de verificare a legalității tuturor actelor și acțiunilor autorităților publice, independent de existența unei vătămări individuale.

Instanța reține că, în justificarea pretențiilor menționate, reclamanta a invocat pretinse încălcări ale legislației muncii, ale normelor care reglementează statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, precum și ale dispozițiilor referitoare la organizarea activității și gestionarea resurselor umane în cadrul ANRE. În esență, aceasta contestă legalitatea suspendării și a reluării raporturilor de muncă ale unei alte persoane, modul de exercitare a atribuțiilor de către conducerea autorității publice și oportunitatea instituirii unei funcții de conducere în cadrul Departamentului juridic.

Cu toate acestea, instanța constată că reclamanta nu a indicat în ce mod concret emiterea ordinelor nr. 109-p din 27 februarie 2020 și nr. 70-p din 11 mai 2026 ar fi afectat un drept subiectiv al său. Or, respectivele acte vizează raporturile de muncă ale doamnei Violina Șpac, reclamanta nefiind parte a acestora și neinvocând existența unui raport juridic propriu care să o îndreptățească să solicite anularea lor. Eventualele iregularități privind suspendarea contractului individual de muncă sau reîncadrarea titularului funcției privesc, în primul rând, raportul juridic de muncă în cadrul căruia au fost emise ordinele respective și nu determină, prin ele însele, vătămarea drepturilor unei terțe persoane.

De asemenea, argumentul reclamantei potrivit căruia ocuparea funcției de șef al Departamentului juridic ar fi trebuit să aibă loc în urma unui concurs public nu

este suficient pentru a demonstra existența unei vătămări personale. Din materialele prezentate și din susținerile formulate nu rezultă că reclamanta ar fi avut vocație juridică pentru ocuparea funcției respective, că ar fi manifestat intenția de a participa la un concurs sau că ar fi fost împiedicată să acceadă la o procedură de selecție. În lipsa unor asemenea circumstanțe, pretinsa nerespectare a procedurii de concurs nu poate fi echivalată cu încălcarea unui drept individual al reclamantei, ci exprimă dezacordul acesteia față de modul în care autoritatea publică a gestionat raporturile de muncă și organizarea internă.

În ceea ce privește pretențiile referitoare la atragerea la răspundere a fostului și actualului director general al ANRE, precum și a șefei Direcției resurse umane, instanța observă că reclamanta solicită sancționarea persoanelor respective pentru emiterea, semnarea sau întocmirea actelor pe care le consideră contrare legii. Totuși, aceasta nu individualizează un drept propriu a cărui exercitare ar depinde de aplicarea unor asemenea sancțiuni și nici nu demonstrează existența unei legături directe între conduita imputată persoanelor vizate și o vătămare a propriei sale sfere juridice. Simpla invocare a unei eventuale răspunderi pentru încălcarea legii nu conferă reclamantei dreptul de a solicita, pe calea contenciosului administrativ, sancționarea unor persoane pentru fapte care nu au fost demonstrate ca afectând un drept al său.

În mod similar, pretenția privind lichidarea funcției de șef adjunct al Departamentului juridic urmărește modificarea structurii organizatorice a ANRE, în considerarea aprecierii reclamantei că instituirea acestei funcții nu ar fi justificată de volumul de muncă și de necesitățile instituției. Or, competența de aprobare a structurii organizatorice și a statelor de personal aparține organelor cărora legea le atribuie asemenea prerogative. Reclamanta nu a demonstrat că existența funcției respective ar încălca un drept al său sau că menținerea acesteia ar produce consecințe juridice individuale asupra sa. Criticile privind eficiența managementului, oportunitatea repartizării funcțiilor și utilizarea resurselor financiare exprimă, în circumstanțele cauzei, un interes general față de buna administrare a autorității, care nu se confundă cu un drept subiectiv individual susceptibil de apărare prin acțiunea formulată.

Instanța subliniază că accesul liber la justiție nu înlătură obligația reclamantului de a întruni condițiile legale pentru exercitarea acțiunii. Invocarea principiilor legalității, transparenței, egalității și bunei administrări nu dispensează partea de obligația de a identifica dreptul propriu pretins vătămat și de a explica legătura dintre acesta și activitatea administrativă contestată. În caz contrar, acțiunea în contencios administrativ s-ar transforma într-un instrument de control abstract al legalității, exercitat la inițiativa oricărei persoane, indiferent de existența unei vătămări individuale, ceea ce nu corespunde condițiilor prevăzute de art. 17 și art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

Prin urmare, întrucât reclamanta nu a revendicat în mod justificat încălcarea unui drept subiectiv propriu prin emiterea ordinelor contestate, prin conduita persoanelor a căror sancționare o solicită sau prin aprobarea structurii organizatorice a ANRE, instanța concluzionează că, în privința acestor capete de cerere, nu este întrunită condiția existenței unui drept vătămat în sensul art. 17 din Codul administrativ. În consecință, pretențiile respective urmează a fi declarate inadmisibile în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

Aprecierea instanței:

Examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, cercetând materialele cauzei și ale dosarului administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, *în partea pretențiilor cu privire la accesul la informație*, din următoarele considerente.

Potrivit art. 34 din Constituția Republicii Moldova, dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit. Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.

Conform art. 53 alin. (1) din Constituție, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

În corespundere cu art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova. (3) Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sânt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

Judecătorul ține să menționeze că, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acord cu reglementările legale statuate la art. 3 din Codul administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a

activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Art. 5 din Codul administrativ, prevede că, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.

Potrivit art. 14 din Codul administrativ, actul real este activitatea administrativă de drept public care nu are drept scop o reglementare concretă sau abstractă, ci un rezultat real. (2) Sunt acte reale, în special, informaţiile, avertizările sau recomandările autorităţilor publice şi acţiunile întreprinse de acestea.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În accepțiunea art. 21 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăților persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În temeiul art. 22 din Codul administrativ, autoritățile publice şi instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităților publice sau instanțelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În corespundere cu art. 39 din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Potrivit materialelor cauzei, la 14 mai 2026, Silvia Stici a depus o cerere prin care a solicitat furnizarea informațiilor referitoare la temeiul juridic în baza căruia dna Violina Șpac a fost desemnată în funcția de șef al Departamentului juridic al Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică. Totodată, reclamanta a solicitat informații cu privire la aprobarea funcției respective și cu privire la bugetul ANRE pentru anul 2026, în special dacă în bugetul instituției au fost prevăzute cheltuieli pentru remunerarea funcției de șef adjunct al Departamentului juridic al ANRE (f.d. 1 dosar administrativ).

Prin scrisoarea nr. 06-01/3269 din 20 mai 2026, emisă ca răspuns la solicitarea din 14 mai 2026, Agenția Națională pentru Reglementare în Energetică a comunicat:

„În ceea ce privește reîncadrarea dnei Violina Şpac în funcţia de şef al Departamentului juridic al ANRE, informăm că aceasta a fost efectuată în temeiul prevederilor art. 18 alin. (2) din Legea nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcţii de demnitate publică.

Potrivit art. 18 alin. (1) din Legea nr. 199/2010, pe perioada exercitării mandatului de demnitate publică, contractul individual de muncă al persoanei se suspendă. Totodată, alin. (2) al aceluiaşi articol stabileşte expres obligaţia reîncadrării demnitarului la locul de muncă precedent după încetarea mandatului.

În aplicarea normelor legale menţionate, prin Ordinul Directorului general al ANRE nr. 109-p din 27.02.2020, contractul individual de muncă al dnei Violina Şpac aferent funcției de șef al Departamentului juridic şi protecţia consumatorilor a fost suspendat pentru perioada exercitării mandatului de director al Consiliului de administraţie al ANRE.

Ulterior, după încetarea mandatului de director al Consiliului de administraţie al ANRE, în baza Hotărârii Parlamentului nr. 81 din 07.05.2026, art. 18 alin. (2) din Legea nr. 199/2010, prin Ordinul nr. 70-p din 11.05.2026 dna Violina Şpac a fost reîncadrată în funcţia de şef al Departamentului juridic.

Respectiv, în speță nu a avut loc ocuparea unei funcții vacante prin angajare nouă şi nici promovarea într-o funcție nou creată, ci reluarea raporturilor de muncă suspendate anterior, în condițiile expres prevăzute de lege.

În acest context, procedura concursului public invocată în solicitare nu este aplicabilă situației juridice reglementate de art. 18 din Legea nr. 199/2010, deoarece reîncadrarea după încetarea mandatului constituie o garanție legală expresă acordată persoanei cu funcție de demnitate publică, și nu o modalitate de ocupare prin concurs a unei funcții vacante.

Totodată, menționăm că prevederile art. 18 alin. (3) din Legea nr. 199/2010 stabilesc expres caracterul temporar al suplinirii funcției pe perioada exercitării mandatului de demnitate publică, aceasta încetând odată cu revenirea titularului funcției.

Referitor la funcţia de şef adjunct al Departamentului juridic, comunicăm că aceasta a fost instituită prin modificarea statelor de personal aprobate de Consiliul de administraţie al ANRE, în conformitate cu competenţele prevăzute la art. 9 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 174/2017 cu privire la energetică şi pct. 25 lit. a) din Regulamentul de organizare şi funcţionare a ANRE, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr. 334/2018.

Crearea funcţiei respective a fost fundamentată prin Nota informativă privind modificarea Hotărârii Consiliului de administraţie al ANRE nr. 62 din 06.02.2026 cu privire la modificarea statelor de personal, fiind justificată de:

- *creşterea semnificativă a volumului de activitate al Departamentului juridic;*
- *majorarea numărului de proceduri administrative complexe;*
- *creşterea numărului de dosare judiciare şi cauze contravenţionale;*
- *volumul sporit de acte normative supuse expertizării şi avizării;*

necesitatea consolidării capacităţii manageriale a subdiviziunii.

Totodată, funcţia de şef adjunct al Departamentului juridic nu a fost creată prin majorarea efectivului-limită al ANRE şi nici prin alocarea unor surse financiare suplimentare.

Conform notei informative aprobate, funcţia respectivă a fost creată prin reducerea unei funcţii existente de consultant din cadrul Secţiei asistenţă juridică şi reprezentare a aceluiaşi departament, iar efectivul-limită al ANRE a rămas neschimbat, constituind în continuare 179 unităţi de personal.

De asemenea, cheltuielile aferente au fost prevăzute în limitele bugetului aprobat al ANRE pentru anul 2026 şi urmează a fi acoperite din economiile realizate la capitolul „remunerarea muncii", fără necesitatea alocării unor resurse financiare suplimentare.

În concluzie, atât reîncadrarea dnei Violina ŞPAC în funcţia de şef al Departamentului juridic, cât şi instituirea funcţiei de şef adjunct al Departamentului juridic au fost realizate în conformitate cu prevederile cadrului normativ aplicabil, actele administrative aprobate de organele competente ale ANRE şi în limitele competenţelor legale ale Agenţiei." (f.d. 9 – 10 dosar administrativ).

Potrivit răspunsului nr. 06-01/3269 din 20 mai 2026 emis de ANRE, acesta a fost expediat, la 20 mai 2026, Președintelui Comisiei pentru economie, buget și finanțe și reclamantei Silvia Stici, la adresa electronică *****.

Totuși, potrivit extrasului din poșta electronică, răspunsul nr. 06-01/3269 din 20 mai 2026 a fost expediat reclamantei la adresa electronică *****, fapt ce a generat nerecepționarea acestuia de către reclamantă la data expedierii (f.d. 7 dosar

administrativ). Reclamanta a recepționat raspunsul respectiv la 25 mai 2026, în termen rezonabil, fiind redirecționat în adresa acesteia de către Comisia pentru economie, buget și finanțe a Parlamentului Republicii Moldova (f.d. 48-50).

Conform art. 10 alin. (1) lit. a), o) și p) din Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, pe paginile web oficiale ale autorităților publice, în funcție de specificul activității acestora, se publică, din oficiu, următoarele informații:

a) datele privind structura organizatorică și bugetul autorității publice, numărul angajaților/membrilor, obiectivele, domeniile de competență și funcțiile sale, adresele poștale, numerele de telefon și alte date privind adresa autorității publice, datele privind autoritățile subordonate (cu indicarea și/sau referirea la paginile web oficiale ale acestora), numerele de telefon ale serviciilor de informație;

o) datele privind desfășurarea procesului decizional, în conformitate cu prevederile privind transparența în procesul decizional;

p) informațiile de interes public prevăzute de alte acte normative.

Potrivit art. 11 alin. (1) din Legea nr. 148/2023, informațiile de interes public prevăzute la art. 10 alin. (1) se publică și se actualizează pe pagina web oficială a autorităților publice în termen de 5 zile lucrătoare de la data disponibilității acestora, cu excepțiile stabilite de actele normative.

Potrivit art. 19 alin. (1) și (2) din Legea nr. 148/2023, informațiile de interes public se comunică solicitantului din momentul în care sunt disponibile pentru a fi comunicate, dar nu mai târziu de 10 zile de la data înregistrării cererii.

(2) Termenul stabilit la alin. (1) poate fi prelungit cu cel mult 7 zile în cazul în care cererea este complexă sau se solicită un volum mare de informații, care necesită timp suplimentar pentru prelucrare. Prelungirea are efect doar dacă solicitantul este informat despre aceasta în scris, în interiorul termenului prevăzut la alin. (1) și cu indicarea motivelor prelungirii.

Potrivit art. 20 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 148/2023, informațiile de interes public sunt comunicate solicitantului în modalitatea indicată în cerere, cu excepțiile prevăzute la alin. (3), după cum urmează: a) furnizarea informației în formă electronică; (2) Furnizarea informației în formă electronică presupune furnizarea, prin intermediul poștei electronice, a documentelor electronice, a înscrisurilor în format electronic, a copiilor scanate în format electronic de pe documentele pe suport de hârtie, după caz, precum și a informațiilor exprimate în orice formate digitale care pot fi transmise prin intermediul poștei electronice (text, imagine, audio, video etc.).

Potrivit art. 26 alin. (4) din Legea nr. 148/2023, dacă instanța de judecată constată o încălcare a prevederilor prezentei legi, aceasta aplică furnizorului de

informații o amendă în modul prevăzut la art. 28 și 29, prin hotărârea sau decizia în fond, indiferent dacă reclamantul a solicitat sau nu aplicarea acesteia.

Potrivit art. 28 lit.a) – e) din Legea nr. 148/2023, constituie încălcări ale legislației privind accesul la informațiile de interes public, pasibile de sancțiune pecuniară, următoarele fapte:

a) nepublicarea informațiilor de interes public prevăzute la art. 10;

b) comunicarea incompletă a informațiilor de interes public;

c) solicitarea unor plăți ilegale pentru comunicarea informațiilor de interes public;

d) respingerea sau readresarea neîntemeiată a cererii;

e) refuzul neîntemeiat de a comunica informațiile de interes public.

Conform art. 29 din Legea nr. 148/2023, pentru încălcările prevăzute la art.28, instanța de judecată aplică furnizorului de informații o sancțiune pecuniară sub formă de amendă.

(2) Amenda se stabilește în unități convenționale. O unitate convențională constituie 50 de lei.

(3) La aplicarea amenzii se ține cont de:

a) gravitatea și durata încălcării constatate;

b) consecințele încălcării constatate pentru reclamant;

c) alte circumstanțe relevante.

(4) Instanța de judecată aplică furnizorului de informații:

a) pentru încălcarea prevăzută la art.28 lit.a) – amendă de la 5 la 60 de unități convenționale;

b) pentru încălcările prevăzute la art.28 lit.b)–d) – amendă de la 10 la 100 de unități convenționale;

c) pentru încălcarea prevăzută la art.28 lit.e) – amendă de la 20 la 200 de unități convenționale.

(5) Amenda se încasează din contul furnizorului de informații și se virează în bugetul de stat.

(6) Amenda se execută potrivit prevederilor Codului administrativ.

Potrivit art. 7 din Legea nr. 239/2008 privind transparenţa în procesul decizional, autorităţile publice sînt obligate, după caz, să întreprindă măsurile necesare pentru asigurarea posibilităţilor de participare a cetăţenilor, a asociaţiilor constituite în corespundere cu legea, a altor părţi interesate la procesul decizional, inclusiv prin:

a) diseminarea informaţiei referitoare la programele (planurile) anuale de activitate prin plasarea acestora pe pagina web oficială a autorităţii publice, prin afişarea lor la sediul acesteia într-un spaţiu accesibil publicului şi/sau prin difuzarea lor în mass-media centrală sau locală, după caz;

b) informarea, în modul stabilit, asupra organizării procesului decizional;

c) instituţionalizarea mecanismelor de cooperare şi de parteneriat cu societatea;

d)recepţionarea şi examinarea recomandărilor cetăţenilor, asociaţiilor constituite în corespundere cu legea, ale altor părţi interesate în scopul utilizării lor la elaborarea proiectelor de decizii;

e) consultarea opiniei tuturor părţilor interesate de examinarea proiectelor de decizii, conform prezentei legi.

(2) Transparenţa procesului decizional în cazul Parlamentului se asigură în conformitate cu regulamentul acestuia.

(3) Informația relevantă privind procesul de elaborare și adoptare a deciziilor se plasează pe pagina web oficială a autorității publice și, după caz, pe alte platforme electronice.

Conform art. 10 din Legea nr. 239/2008 privind transparenţa în procesul decizional, autoritatea publică asigură accesul la proiectele de decizii şi la materialele aferente acestora prin publicarea obligatorie a lor pe pagina web oficială a autorităţii publice, prin asigurarea accesului la sediul autorităţii, precum şi prin expediere prin poştă sau prin alte mijloace disponibile, la solicitarea persoanei interesate. (2) Proiectul de decizie şi materialele aferente acestuia se plasează pe pagina web oficială a autorităţii publice responsabile cel puţin pentru perioada recepţionării şi examinării recomandărilor.

Conform art. 15 din Legea nr. 239/2008 privind transparenţa în procesul decizional, autorităţile publice vor asigura accesul la deciziile adoptate prin publicarea acestora în modul stabilit de lege prin plasarea acestora pe pagina web oficială, prin afişare la sediul lor într-un spaţiu accesibil publicului şi/sau prin difuzare în mass-media centrală sau locală, după caz, precum şi prin alte modalităţi stabilite de lege.

Potrivit art. 8 alin. (4) – (8) din Legea nr. 174/2017 cu privire la energetică, Agenţia este instituită, administrată şi îşi desfăşoară activitatea în conformitate cu prezenta lege, legile sectoriale şi Regulamentul de organizare şi funcţionare a Agenţiei Naţionale pentru Reglementare în Energetică. Agenţia se lichidează doar prin lege, adoptată în acest scop, şi cu condiţia preluării atribuţiilor acesteia de alte autorităţi independente.

(5) Agenţia îşi exercită atribuţiile în mod independent, cu respectarea principiilor de obiectivitate, imparţialitate, transparenţă şi nediscriminare.

(6) Directorii Consiliului de administraţie al Agenţiei şi personalul Agenţiei, la îndeplinirea atribuţiilor ce le revin, acţionează în mod independent de orice interes de pe pieţele reglementate, nu solicită şi nu acceptă instrucţiuni din partea Guvernului, a organelor centrale de specialitate, a altor autorităţi ale administraţiei publice centrale, din partea autorităţilor de reglementare, a Parlamentului, a altor autorităţi publice sau din partea autorităţilor administraţiei publice locale.

(7) Nicio prevedere menită să asigure independenţa Agenţiei nu poate fi interpretată în sensul excluderii Agenţiei de sub controlul parlamentar exercitat în modul şi în limitele stabilite de prezenta lege, precum şi de sub controlul judiciar.

(8) Regulamentul de organizare şi funcţionare a Agenţiei Naţionale pentru Reglementare în Energetică (în continuare – *Regulamentul Agenţiei*) se aprobă de Parlament.

Potrivit art. 9 alin. (5) lit. c) și d) din Legea nr. 174/2017 cu privire la energetică, Consiliul de administraţie exercită următoarele atribuţii:

c) aprobă structura organizatorică, statele de personal, funcţiile, competenţele, modul de remunerare a personalului Agenţiei, precum şi condiţiile de muncă ale acestuia;

d) organizează activitatea Agenţiei şi stabileşte modul de coordonare a activităţii subdiviziunilor structurale ale acesteia.

Conform art. 9 alin. (9) lit. c) și d) din Legea nr. 174/2017 cu privire la energetică, Directorul general îndeplineşte suplimentar următoarele atribuţii: c) angajează personalul Agenţiei, cu acordul unui membru al Consiliului de administraţie, în conformitate cu regulamentul aprobat de Consiliul de administraţie, în baza unor cerinţe şi criterii de calificare, aplicate în mod clar, rezonabil, transparent şi nediscriminatoriu, şi semnează contractele individuale de muncă;

d) modifică, suspendă şi desface contractele individuale de muncă, aplică sancţiuni disciplinare personalului Agenţiei şi îndeplineşte alte funcţii ale angajatorului stabilite în legislaţia muncii.

Instanța constată că dreptul de acces la informațiile de interes public reprezintă o garanție fundamentală a transparenței activității autorităților publice și a participării persoanelor la viața publică. În același timp, exercitarea acestui drept presupune respectarea cadrului juridic care reglementează obligațiile furnizorilor de informații, modalitatea de comunicare a informațiilor și limitele obiectului procedurii judiciare declanșate în vederea protejării dreptului respectiv.

În speță, examinând conținutul cererii adresate ANRE la 14 mai 2026, răspunsul furnizat prin scrisoarea nr. 06-01/3269 din 20 mai 2026, înscrisurile din dosarul administrativ și susținerile reclamantei, instanța reține că obiectul solicitării a constat în obținerea unor informații privind temeiul juridic al reîncadrării dnei Violina Șpac în funcția de șef al Departamentului juridic, aprobarea funcției de șef-adjunct al aceluiași departament și prevederea cheltuielilor aferente remunerării acesteia în bugetul instituției pentru anul 2026.

Prin răspunsul menționat, autoritatea publică pârâtă a comunicat informații concrete și individualizate cu privire la aspectele solicitate. Astfel, în ceea ce privește reîncadrarea dnei Violina Șpac, ANRE a indicat prevederile art. 18 alin. (2) din Legea nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate

publică, explicând că măsura a fost adoptată ca urmare a încetării mandatului acesteia de director al Consiliului de administrație al ANRE. Totodată, autoritatea a făcut trimitere la ordinele nr. 109-p din 27 februarie 2020 și nr. 70-p din 11 mai 2026, precizând funcția în care persoana a fost reîncadrată și împrejurările juridice care au determinat această măsură.

De asemenea, furnizorul de informații a explicat că revenirea în funcția deținută anterior nu a reprezentat ocuparea unei funcții vacante prin angajare nouă sau promovarea într-o funcție nou-creată, ci reluarea raporturilor de muncă suspendate pe durata exercitării mandatului de demnitate publică. Prin această explicație, ANRE a răspuns aspectului esențial al solicitării referitor la temeiul juridic al reîncadrării, indicând norma legală aplicată și raportul acesteia cu situația concretă.

În ceea ce privește funcția de șef-adjunct al Departamentului juridic, autoritatea a comunicat că aceasta a fost instituită prin modificarea statelor de personal aprobate de Consiliul de administrație al ANRE, cu indicarea temeiurilor de competență prevăzute de art. 9 alin. (5) lit. c) din Legea nr. 174/2017 cu privire la energetică și pct. 25 lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare a ANRE. În plus, răspunsul a prezentat motivele organizatorice care au justificat instituirea funcției, între care creșterea volumului de activitate al Departamentului juridic, sporirea numărului de proceduri administrative și judiciare și necesitatea consolidării capacității manageriale a subdiviziunii.

Referitor la aspectul financiar, ANRE a precizat că instituirea funcției nu a presupus majorarea efectivului-limită al instituției și nici alocarea unor resurse financiare suplimentare, fiind realizată prin reducerea unei funcții existente de consultant din cadrul aceleiași subdiviziuni. Totodată, a comunicat că cheltuielile aferente urmau să fie acoperite în limitele bugetului aprobat pentru anul 2026, din economiile realizate la capitolul „remunerarea muncii”.

Prin urmare, instanța constată că răspunsul autorității nu s-a limitat la o formulare generală sau la o simplă confirmare a legalității propriilor acțiuni, ci a cuprins explicații referitoare la temeiurile normative, actele administrative relevante, rațiunile organizatorice și sursa de finanțare a funcției vizate. Aceste elemente corespund, în esența lor, obiectului solicitării formulate de reclamantă.

Potrivit art. 34 din Constituția Republicii Moldova, dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit, iar autoritățile publice sunt obligate, în limitele competențelor ce le revin, să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice. Această garanție constituțională este dezvoltată prin Legea nr. 148/2023 privind accesul la informațiile de interes public, care reglementează atât comunicarea informațiilor la cerere, cât și obligația publicării din oficiu a anumitor categorii de informații.

În particular, art. 19 alin. (1) din Legea nr. 148/2023 stabilește obligația comunicării informațiilor de interes public din momentul în care acestea sunt disponibile, dar nu mai târziu de 10 zile de la data înregistrării cererii. Conform art. 20 alin. (1) și (2) din aceeași lege, comunicarea poate avea loc în formă electronică, inclusiv prin transmiterea documentelor și înscrisurilor în format electronic, a copiilor scanate ale documentelor pe suport de hârtie și a informațiilor exprimate în formate digitale.

Raportând aceste dispoziții la circumstanțele cauzei, instanța reține că răspunsul autorității a fost întocmit la 20 mai 2026, la numai șase zile calendaristice de la depunerea solicitării. Deși înscrisul electronic din dosarul administrativ demonstrează că răspunsul a fost expediat inițial la o adresă electronică diferită de cea indicată în materialele cauzei ca aparținând reclamantei, această împrejurare trebuie apreciată distinct de conduita ulterioară a autorității și de momentul în care informațiile au ajuns efectiv la cunoștința solicitantei.

Din materialele cauzei rezultă că reclamanta a recepționat răspunsul la 25 mai 2026, după redirecționarea acestuia de către Comisia pentru economie, buget și finanțe a Parlamentului Republicii Moldova. Astfel, informațiile solicitate au ajuns efectiv la cunoștința reclamantei în termen rezonabil și, potrivit cronologiei reținute în cauză, înainte de înaintarea acțiunii în instanță, la 28 mai 2026.

Instanța nu ignoră faptul că obligația furnizorului de informații nu se reduce la întocmirea unui răspuns, ci presupune și comunicarea efectivă a acestuia solicitantului, în modalitatea prevăzută de lege. Expedierea la o adresă electronică incorectă constituie o iregularitate care trebuie examinată prin prisma obligației de comunicare efectivă. Cu toate acestea, pentru a constata o încălcare a dreptului de acces la informație, este necesară evaluarea ansamblului împrejurărilor cauzei, inclusiv a termenului în care informațiile au fost efectiv recepționate, a conținutului răspunsului și a existenței unui refuz ori a unei omisiuni persistente de a comunica informațiile.

Or, în circumstanțele concrete ale speței, răspunsul a fost emis în termen scurt, iar informațiile au fost recepționate de reclamantă la 25 mai 2026, fără ca materialele cauzei să demonstreze existența unui refuz al ANRE de a le comunica sau menținerea unei inacțiuni după ce problema expedierii a devenit cunoscută. Simpla existență a unei erori în indicarea adresei electronice, deși relevantă pentru aprecierea modalității de comunicare, nu conduce automat la concluzia că autoritatea a refuzat să furnizeze informația, în special în lipsa unor circumstanțe suplimentare care să demonstreze o încălcare concretă și relevantă a dreptului invocat.

În continuare, instanța reține că art. 10 alin. (1) lit. a), o) și p) din Legea nr. 148/2023 stabilește obligația publicării din oficiu, pe paginile web oficiale ale autorităților publice, a informațiilor privind structura organizatorică și bugetul

acestora, a informațiilor privind desfășurarea procesului decizional și a altor informații de interes public prevăzute de lege. Potrivit art. 11 alin. (1) din aceeași lege, informațiile respective se publică și se actualizează în termen de cinci zile lucrătoare de la data disponibilității lor, sub rezerva excepțiilor stabilite de actele normative.

Prin urmare, obligația de comunicare a informațiilor la cerere și obligația de publicare din oficiu sunt obligații juridice distincte, chiar dacă ambele urmăresc asigurarea transparenței activității autorităților publice. Faptul că furnizorul a răspuns unei solicitări individuale nu demonstrează, prin el însuși, că toate informațiile care intră sub incidența art. 10 au fost publicate pe pagina web oficială. În același timp, pentru a dispune obligarea autorității la publicarea unor informații determinate, instanța trebuie să stabilească dacă informațiile respective intră în categoria celor supuse publicării obligatorii, dacă obligația era exigibilă la data relevantă și dacă aceasta nu a fost executată.

În prezenta cauză, reclamanta a invocat nepublicarea informației de interes public, însă existența acestei încălcări trebuie apreciată în raport cu obiectul concret al informațiilor solicitate și cu probele administrate. Din materialele descrise în dosar rezultă că ANRE a explicat temeiurile instituirii funcției, modalitatea de modificare a statelor de personal și sursa de acoperire a cheltuielilor aferente. Totuși, simpla împrejurare că aceste informații au fost comunicate individual nu este suficientă pentru a concluziona nici că obligația de publicare a fost îndeplinită, nici că a fost încălcată.

În consecință, soluția asupra acestui capăt de cerere trebuie să se întemeieze pe constatarea concretă a existenței sau inexistenței unei omisiuni de publicare, nu pe prezumția că orice informație comunicată la cerere a fost în mod necesar publicată din oficiu. În măsura în care reclamanta nu a individualizat informațiile obligatoriu supuse publicării care ar fi lipsit de pe pagina oficială și nu rezultă din materialele cauzei o asemenea omisiune concretă, nu există un temei probator suficient pentru a dispune obligarea ANRE la publicarea unor informații fără o identificare precisă a acestora și a obligației legale încălcate.

Instanța mai observă că, prin cererea de chemare în judecată, reclamanta nu s-a limitat la invocarea încălcării dreptului de acces la informațiile de interes public, ci a formulat și pretenții care vizează legalitatea unor ordine administrative, atragerea la răspundere a unor persoane cu funcții de conducere și reorganizarea structurii de personal a autorității. Aceste demersuri depășesc obiectul specific al procedurii reglementate de Legea nr. 148/2023, care urmărește protejarea accesului la informație, și se raportează la alte raporturi juridice și la alte mecanisme legale de contestare.

În acest context, instanța subliniază că procedura privind accesul la informațiile de interes public nu poate fi transformată într-un mecanism substitutiv

pentru contestarea oricărui act administrativ sau pentru obținerea unei reevaluări judiciare generale a deciziilor de organizare internă ale autorității. Legalitatea ordinelor individuale, condițiile de reîncadrare a personalului, competențele organelor de conducere și oportunitatea reorganizării subdiviziunilor administrative se examinează în cadrul procedurilor corespunzătoare naturii juridice a actului sau raportului în discuție, cu respectarea condițiilor și limitelor prevăzute de legislația aplicabilă.

Totodată, instanța precizează că prezentarea de către ANRE a temeiurilor juridice ale măsurilor contestate nu echivalează cu o soluționare, în cadrul prezentei cauze, a tuturor controverselor referitoare la legalitatea acelor măsuri. În prezenta procedură, obiectul examinării pe fond îl constituie respectarea dreptului de acces la informație și îndeplinirea obligațiilor de comunicare și, după caz, de publicare a informațiilor de interes public, și nu validarea în mod abstract a tuturor actelor și acțiunilor autorității.

Prin urmare, instanța apreciază că simplul dezacord al reclamantei cu măsurile administrative descrise în răspuns nu demonstrează, prin el însuși, încălcarea dreptului de acces la informație. Pentru a obține protecția judiciară specifică acestui drept, era necesar să rezulte că informațiile solicitate nu au fost comunicate, au fost comunicate incomplet ori că autoritatea a refuzat neîntemeiat accesul la acestea sau a încălcat o obligație concretă de publicare prevăzută de lege.

În ceea ce privește pretenția de sancționare pecuniară a ANRE, instanța reține că, potrivit art. 26 alin. (4), art. 28 și art. 29 din Legea nr. 148/2023, aplicarea amenzii este legată de constatarea unei încălcări a legislației privind accesul la informațiile de interes public. Prin urmare, sancțiunea nu poate fi aplicată exclusiv în temeiul nemulțumirii reclamantei față de răspuns sau față de actele administrative la care acesta se referă, ci presupune stabilirea prealabilă a uneia dintre faptele prevăzute expres de lege.

În lipsa constatării unei asemenea încălcări, nu sunt întrunite premisele legale pentru aplicarea sancțiunii pecuniare. În mod similar, obligarea autorității la publicarea informațiilor presupune identificarea unei obligații legale concrete, devenite exigibile și neexecutate, condiție care nu poate fi suplinită prin simpla invocare generală a necesității transparenței activității instituției.

În concluzie, apreciind circumstanțele cauzei în ansamblul lor, instanța reține că ANRE a examinat solicitarea reclamantei și a furnizat un răspuns care cuprinde temeiurile juridice ale reîncadrării persoanei vizate, explicațiile privind instituirea funcției de șef-adjunct al Departamentului juridic și informațiile referitoare la finanțarea acesteia. Informațiile au fost recepționate efectiv de reclamantă la 25 mai 2026, iar materialele cauzei, astfel cum au fost administrate, nu demonstrează existența unui refuz neîntemeiat de comunicare ori a unei încălcări concrete a obligației de publicare care să justifice măsurile solicitate.

În aceste condiții, instanța ajunge la concluzia că pretențiile privind accesul la informație, sancționarea ANRE pentru pretinsa nepublicare a informațiilor de interes public și transmiterea tardivă a răspunsului, precum și obligarea autorității la publicarea informațiilor urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

În conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) lit. e), 224-225, 229, 232 din Codul administrativ,

h o t ă r ă ș t e :

Se declară inadmisibilă în temeiul prevederilor art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ cererea de chemare în judecată depusă de Silvia Stici împotriva Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică în partea pretențiilor cu privire la anularea ordinului Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică nr. 109-p din 27 februarie 2020; anularea ordinului Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică nr. 70-p din 11 mai 2026; atragerea la răspundere a fostului și actualului director al Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică, precum și a șefei Direcției resurse umane; lichidarea funcției de șef-adjunct al Departamentului juridic al Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică.

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Silvia Stici împotriva Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică în partea pretențiilor privind accesul la informație; sancționarea Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică pentru nepublicarea informației de interes public și netransmiterea în termen a răspunsului; obligarea Agenției Naționale pentru Reglementare în Energetică să publice informația de interes public.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la adoptarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu